

[Hans Hedtoft.]

talte om, at der fandtes kræfter, som havde blokeret en sagligt og politisk rigtig løsning, så drejer det sig ikke om socialdemokratiet, socialdemokratiet har ikke været i forsvarsministerens tanker. Statsministeren har højtideligt overfor tinget og overfor offentligheden fastslået, at socialdemokratiets forslag om en udvidelse af NATO-styrkerne i Slesvig-Holsten er helt i overensstemmelse med regeringens politik. Når forsvarsministeren i sin Høngtale talte om folk, der spillede hasard med vigtige ting, så var det ikke socialdemokratiet, der var i forsvarsministerens tanker; det er bekræftet ved de udtalelser, den højtærede forsvarsminister nu har fremsat.

Det eneste punkt, der nu står tilbage, såvidt jeg husker denne ulyksalige Høngtale, højtærede forsvarsminister, er — hvis jeg må bringe et kort citat — følgende udtalelse:

„Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at således som den udenrigs- og forsvarspolitiske stilling nu en gang er her i landet, har socialdemokratiet sammen med regeringspartierne et meget betydeligt ansvar for såvel de beslutninger, der træffes, som for dem, der ikke træffes i en given situation. Et nej alene giver ikke ansvarsfrihed, tværtimod, et nej, der blokerer en sagligt og politisk rigtig disposition, kan føre et tungt ansvar med sig.“

Det er rigtigt, men det ansvar, socialdemokratiet har påtaget sig, kan altså vi bære i alle henseender, det er bekræftet af de højtærede regeringsmedlemmer. Lad det være, hvad det er. Det er urimeligt, og det gør jo direkte fysisk ondt på en, om man skulle gå nærmere løs på forsvarsministeren for denne Høngtale. Jeg tror, at han har fortrudt den. Lad det være en lære om ikke oftere at holde en sådan tale, der var så uholdbar i sine beskyldninger overfor os.

Den højtærede forsvarsminister indrømmede også, at den henstilling, der var givet fra NATO, var en henstilling, som vi stod fuldstændig frit overfor, og at min påstand om, at vor medvirken til 18 måneders tjenestetid ikke automatisk medførte forpligtelse til en forøgelse af vort Tysklandskontingent, var rigtig. Jeg har til dette blot at føje, at vi, som jeg nævnte i mit første indlæg, havde 10 dage til at tage stilling

til det problem, som forsvarsministeren og regeringen havde forberedt gennem et helt år, og det, jeg er ked af — for at sige det mildt — er, at regeringen ikke fandt det rimeligt på et tidligere tidspunkt, end det skete, at drage os ind i overvejelserne om, hvad vi egentlig skulle gøre, da den situation opstod, at NATO havde accepteret hjemkaldelsen af de norske tropper. Havde regeringen, hvad jeg udfra ethvert synspunkt havde fundet parlamentarisk korrekt, dengang denne situation opstod, henvendt sig til det udenrigspolitiske nævn, til samtlige demokratiske politiske partier og sagt: nu foreligger der en helt ny situation, nemlig den, at NATO ved at tillade Norges tilbagetrækning af tropper svækker NATO-styrkerne på hele den nordlige flanke, hvad skal vi gøre i denne situation, hvad skal vor politik være? — så havde der været mulighed for at forhandle om dette og eventuelt nå frem til en løsning. Når vi i dag står i den ulyksalige situation, som regeringspressen er så optaget af og helt forvrænget giver os skylden for, at internationale organisationer, herunder NATO, måske ser skeptisk til os og betragter Danmark som et land, det er vanskeligt at forhandle med, er det jo ikke vor skyld. Det er, fordi regeringen ved selvstændig handlen og uden parlamentarisk kontakt med de øvrige demokratiske politiske partier har stiller NATO en løsning i udsigt, der ikke kan gennemføres, og det er væsentligt, synes jeg, under denne forhandling at få dette understreget.

Jeg havde sagt i min første tale, at den højtærede forsvarsminister havde fræbedt sig indblanding, og forsvarsministeren forklarede det nu på den måde, at det, han havde sagt i det udenrigspolitiske nævn, som han karakteriserede som ikke nogen udpræget fornøjelsesinstitution — har vi sådanne? Betragter den højtærede forsvarsminister folketinget som en fornøjelig institution? Måske til daglig, men bestemt ikke i aften; jeg er formand for det udenrigspolitiske nævn, og jeg føler det som en fornærmelse, når det siges, at der skulle være særlig kedeligt i det udenrigspolitiske nævn —, var, at han selv ville ordne de tekniske foranstaltninger i forbindelse med den forlængede tjenestetids gennemførelse i overensstemmelse med de sagkyndige. Det synspunkt har vi accepteret, men jeg tror alligevel, at det er forkert, hvis jeg må sige det til den højtærede forsvarsminister, at han var